Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

# Ne mogu se prosvjedi samo deklarativno priznavati

Mario Strinavić · Tuesday, October 22nd, 2019

Za Domoljubni radio piše **Snježana Nemec**

**U suvremenim zemalja prosvjedi se smatraju integralnim izrazom slobode govora koja pokazuje, između ostalog i poštivanje činjenice kako čovjek posjeduje mentalni proces rasuđivanja i zaključivanja, i u dijalogu legitimno pravo na mišljenje, čak i u izostanku kompetencije Ako smo suvremena i civilizirana zemlja, ako nam je pored navedenog Ustavom zajamčeno pravo na prosvjed, postavlja se pitanje zašto se to pravo osporava pa i sada kad učitelji i profesori štrajkaju.**

**Poprilično paraju uši**
**izjave kako prosvjetni radnici neće biti plaćeni kako će im možda štrajk biti zabranjen, što vraća u prošlost kada su** vladajući posezali i za teškim i neprimjerenim riječima pa su prosvjednike
nazivali ruljom, slali, što prešutno što ne poruke da, osim što su ovce, oni su
i nezahvalni huligani, ekstremisti koji
ništa ne razumiju. Tako se ne radi. To nije odlika demokratskog društva. Dobitnik Nobelove nagrade Paul Krugman koji je podržavao prosvjednike protiv gospodara Wall Streeta i koji su bili okarakterizirani kao nakaze i komunisti postavio je
pitanje: Tko su tu, pravi ekstremisti?
Prosvjednici ili oligarsi koji ne žele dopustiti bilo kakvu kritiku na svoj
račun.

Takve reakcije, s jedne strane govore o strahu od društvene
energije koja bi se mogla probuditi. od mogućeg pojavljivanja motivatora koji
bi mogao generirati energiju pojedinca, a s druge strane, vođeni iskustvom poprilično su sigurni da ništa od svega toga neće biti,
računajući na inertnost, na energiju u minusu, usmjerenu na vlastiti opstanak,
na površnost koju tako lijepo njeguju i zadržavanju naše misli koje nisu dulje
od pet centimetara.

No ne mogu se prosvjedi samo deklarativno priznavati.
Nastojati isključiti to pravo je nastojanje isključivanja iz kruga političkih subjekata te isključivanje prava da se u pitanje dovedu donesene odluke, djelovanje ili nedjelovanje vladajućih što govori o načinu funkcioniranja u kojem se jedni stavljaju iznad drugih, zaboravljajući pri tome da za tako nešto treba puno više, od ugleda koji
u velikoj mjeri ovisi o uspostavljanju demokracije, standarda profesionalnog ponašanja pa do toga da prije svega u vlastitom dvorištu, svoju vlastitu paradigmu koriste i na pozitivan način i iz skupine onih kojima treba isključivo pohvala i isticanje njihove veličine prijeđu u pionire i one koji vode dijalog i prihvaćaju mišljenje drugih, a posebno mišljenje vlastitog naroda.

Ako smo demokratsko društvo tada se mora poticati
razvijanje političke kulture za aktivno sudjelovanje u oblikovanju političke zajednice, za uključivanje u procese donošenja odluka koje se tiču svakog člana političke zajednice. Kada nije tako tada si potvrđujemo još uvijek prisutan problem koji je započeo u trenutku tranzicije s jednog političkog sustava u drugi, problem koji  leži, prije svega u
nerazvijenosti pa i u odsustvu ostalih dimenzija političke kulture; nedostatnoj formiranost javne svijesti i općenito konfuziji u vezi s političkim problemima; nepostojanju tolerancije i nedostatka stvarnog razumijevanja suštine demokratskih principa. Proces koji još uvijek traje, a na nama je zapravo napor da negiramo izjavu Dabrendolfa o procesu koji zahtijeva 60 godina, i skratimo to razdoblje koje će omogućili da živimo u političkim, ekonomskim, ali i kulturnim uvjetima civilnog društva.

This entry was posted on Tuesday, October 22nd, 2019 at 6:34 pm and is filed under Aktualno You can follow any responses to this entry through the Comments (RSS) feed. Responses are currently closed, but you can trackback from your own site.